

strøise og har maattet indrømme det, men ikke desto mindre lykkes det ham at faae det til at gaa efter hans Hoved. Det skal jeg imidlertid ikke tage mig saa nær. Men med Hensyn til Kanonerne skal jeg ikke negte, at skal det lykkes det ærede Medlem at faae dem bevilgede, hvad jeg nærer en vis Frygt for (En Stemme: Na nei!). Siger den ærede Ordfører Nei (Ber g: Nei! det var en Anden). Naa, jeg troede, det var den ærede Ordfører selv, og det skulde da have glædet mig, om han havde Ret. Det er desværre lykkes den ærede Ordfører rigtig godt at faae os ind paa den Hærplan, vi fik i 1867, og at faae os til siden at gaa ind paa omtrent det Dobbelte af, hvad det dengang var bestemt, at vi skulde koste paa Armeen. Og nu endogaa disse Kanoner i 3 Aar! Se, disse 3 Aar er nu igjen Noget, der er sat ind, for at faae dem til at glide ned. Den ærede Minister foreslaar to Aar, og jeg for min Part maa tilstaa, at, skulle vi have dem, og er det saadan nogle mageløse Krabater, saa lad os bare faae dem jo før jo hellere, jeg holder ikke af, at den Pine varer saa længe. — Imidlertid i Erkendelse af, at der vistnok er Flere, som have Lyst til at udtale sig, skal jeg nu kun slutte med den Bemærkning: De, der ere i Tvivl om, hvad de ville gjøre, skulle betænke sig 2 og 10 Gange og ikke lade sig overtale af den ærede Ordfører, thi de ville fortryde det. Nu bebrejder man os vel, at vi se paa det Provindsielle, det skal for os være Hovedstaden, det gjælder om. Ja, dersom jeg troede, at vi derved kunde gjøre Hovedstaden nogen Tjeneste, da var det jo en anden Sag, men det tror jeg slet ikke, og selv have vi ingen Gavn deraf, thi dummere ere vi ikke end, at vi jo nok kunne se, at de Sintet kunne gjøre for os i Sylland — det have de aabent tilstaaet — naar de ville koncentrere Alt herom Kjøbenhavn. Jeg vil ærlig tilstaa, at jeg ikke har stor Tro til, at der med den Slags Foranstaltninger kan gøres Noget, som kan frelse Riget, og jeg vil derfor sige til mine Landsmænd: Betænkter Eder 2, 10 ja 20 Gange, forinden I gaa ind paa en saadan Bevilling til Kjøbenhavns Befæstning, som snarere er til Danmarks Undergang end til dets Frelse (Munterhed). Ja, man kan spotte over det, som man vil, det bryder jeg mig ikke om. Jeg veed nok, at man kaster det Stikord ud, at, naar man er imod disse Forsvarsudgifter, saa er man ikke Fædrelandsven. Jeg tror nu, at jeg er det ligesaa godt som de Andre; jeg tror ikke, at det skal frelse os, selv om vi give ti, ja, hundrede Millioner ud til den Slags Ting, tværtimod! Dersom man lagde mindre Vægt paa at anskaffe Krigsmateriel, dersom man var mindre — jeg vil ikke bruge det stærke Udtryk krigsgal, men krigsløst — og saa brugte endel af vore Penge paa en ganske anden henfigtsmæssig Maade dels til Arbejderne, som man nu desværre ser gaa arbejdsløse om, dels til Oplysning, tror jeg nok, man gjorde

Nationen langt større Tjenester og satte sig i langt større Respekt overfor de Magter, som man nu tror paa denne Maade at skulle holde sig imod. Det kan maasse lykkes de Herrer ved deres overordentlige Ansirængelser at faae en og anden Magts Opmærksomhed henvendt paa os saa stærkt, at den maatte kan tage under Overveielse, om det ikke var nyttigt at standse os lidt i Farten. Jeg har nu den Tro, at, hvis de Herrer ved de Foranstaltninger, de nu ere i Begreb med at gennemføre, virkelig kunne faae Lykke til at gjøre Noget, som en eller anden Magt fandt kunde være farligt for den, da vil den tage sine Forholdsregler i Tide (Afbrudelse af Th. Nielsen.) Det ærede Medlem siger, at det tror Ingen. Det kan godt være. Jeg vil heller ikke haabe det; men er der ingen Fare for, at vi skulle blive angrebne, skal man saa meget mindre gjøre sig Umage for at kaste saa mange Penge ud til dette Formaal, som her foreslaaet. Naar jeg ser tilbage paa tidligere Dage og de Forhandlinger, vi da førte, havde jeg rigtignok aldrig troet, at man overfor de Summer, man gav ud, da hele Staten var samlet, nu i 1879, da $\frac{2}{5}$ af dem ere gaaede væk, skulde komme til at give mere end det Dobbelte ud. Og ikke nok dermed: Man fjører flug videre, thi det med de $2\frac{1}{2}$ Mill. til 6 Kanoner, er jo ikke alene ekstraordinært, men noget ganske overordentligt udover, hvad man tidligere har været vant til. Som sagt, jeg skal slutte med meget indtrængende at anbefale Mindretallets Forslag, og i Modsætning til den høitærede Krigsminister, som lod til at være overbevist om, at han nu havde overtydet hele Forsamlingen om, at han havde Ret, har jeg det Haab, at dette ikke er Tilfældet. Mig har han ikke overbevist, og jeg er vis paa, at der er mange Andre, som han heller ikke har overbevist. Jeg haaber, at de Fleste ere overtydede om, at man her staar i Begreb med at gjøre Noget, som er i høi Grad forfærdigt.

Ordføreren (Ber g): Jeg tror, at det er til Nytte for Diskussionen, naar jeg strax svarer paa dette Udbrud af en Stemning, som ikke er aldeles enestaaende, idet det ærede Medlems Udtalelser jo dels sluttede sig til, hvad der blev yttret af den ærede Ordfører fra Leire (Holtstein-Leireborg) og dels blev akkompagneret meget stærkt af det ærede Medlem fra Veile Amts 3die Valgfreds (Th. Nielsen). Det er mig overordentlig hjært, at det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgfreds (Kjer) har faaet givet sin Stemning Luft i et Foredrag her i Salen; thi jeg har mærket, at han i den sidste Tid har haft ondt, naar vi have forhandlet disse Spørgsmaal. Jeg sætter megen Pris paa, at de forskellige Lag, de forskellige Kræfter og Bevægelser i Samfundet ere repræsenterede her, og at vi faae dem frem gennem Udtalelser her i Salen, saaledes at vi kunne faae at se, hvorledes Folket ser ud. Dette faae